

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 9 - **LISTOPAD** 2017 – ČÍSLO **11**

Zde jsem

zaznělo v hlavním chrámu farnosti při představování se z úst birmovanců o druhé říjnové neděli. Stejná slova pak v své homilii několikrát zmiňoval i diecézní biskup. Na začátku měsíce, ve kterém si konkrétněji než kdy jindy uvědomujeme i mimo-

časovost a mimo prostorovost církve, je vhodné tato dvě slova připomenout. Protože ve společenství tolika různých nebešťanů chceme tento svět posvěcovat a modlit se za ty, kteří čekají u bran nekončícího království.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumova financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumova“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:

Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumova, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumova.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

Bdělé očekávání

Katecheze papeže Františka
z 11. října, nám. sv. Petra

(Lk 12,35-38.40)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes bych se chtěl zaměřit na onen rozměr naděje, který nazýváme bdělost. Je to jedno z vůdčích témat Nového zákona. Ježíš káže svým učedníkům: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče“ (Lk 12,35-36). V této době, následující po Ježíšově zmrtvýchvstání, v níž se neustále střídají chvíle klidu a úzkosti, si křesťané nikdy neudělali pohodlí. Evangelium jim doporučuje, aby byli jako služebníci, kteří se nikdy neukládají ke spánku, dokud se jejich pán nevrátí domů. Tento svět vyžaduje naši odpovědnost – a my ji na sebe bereme celou a v lásce.

Ježíš si přeje, aby se naše bytí vyznačovalo pracovitostí, abychom nikdy nepolevovali v ostražitosti, a mohli tak s vděčností a úžasem přijímat každý nový den, darovaný Bohem. Ježíšovým vykoupením jsme již byli spaseni, ale nyní očekáváme, dokud se plně neprojeví jeho moc a Bůh bude konečně všechno ve všem (1 Kor, 15,28). V křesťanově víře neexistuje větší jistota, než tato „schůzka“ – toto setkání s Pánem, až přijde. Až tento den nastane, chceme my, křesťané, být jako ti služebníci, kteří strávili noc s přepásanými bedry a hořícími lampami – je totiž nezbytné připravit se na spásu, která přichází, nachystat se na setkání. Pomysleli jste někdy, jaké bude toto setkání s Ježíšem, až přijde? Bude to objetí, nesmírná radost, obrovská radost. Je to setkání, v jehož očekávání máme žít!

Křesťan má vlohy spíše k trpělivosti. Ví, že také v jednotvárnosti stále stejně mijejících dnů se skrývá tajemství milosti. Jsou lidé, ze kterých se vytrvalostí jejich lásky stávají jakési studny, zavlažující poušť. Nic se neděje nadarmo a žádná situace, do které se křesťan noří, nedokáže bezzbytku vzdorovat lásce. Žádná noc není tak dlouhá, aby

okolní svět. Neuzavírejte se proto do sebe, nestýskejte si melancholicky po zlatých minulých časech, nýbrž hledme stále kupředu do budoucnosti, která není pouze dílem našich rukou, ale především trvalou starostí Boží prozřetelnosti. Vše, co je matné, jednoho dne zazáří.

Pomysleme na to, že Bůh nikdy nepopírá sám sebe a nikdy neklame. Nezamýšlí s námi cosi mlhavého, nýbrž má přesně vymezený plán spásy: „On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (1 Tim 2,4). Nepoddávejme se tedy pesimisticky běhu událostí, jako by snad dějiny byly vlak, který se vymkl ovládní. Rezignovanost není křesťanskou ctností. Stejně jako není křesťanské pokrčit rameny či sklonit hlavu před zdánlivě nevyhnutelným osudem.

Kdo do světa vnáší naději, nikdy se jen tak nepoddává. Ježíš nás nabádá, abychom Jej nečekali s rukama v klíně: „Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí“ (Lk 12,37). Koneckonců neexistuje tvůrce pokoje, který by neohrozil svůj osobní klid tím, že na sebe bere problémy druhých lidí. V opačném případě nebude pokoj, ale pěstuje svou lenost a

vyhladila vzpomínku na radost svítání. A čím temnější noc, tím bližší úsvit. Jestliže setrváme v jednotě s Ježíšem, chlad těžkých chvil nás neochromí – a i kdyby celý svět kázal proti naději a líčil budoucnost v černých mračnech, křesťan ví, že v téže budoucnosti nastane Ježíšův příchod. Kdy se to stane, nikdo neví a nikdo nezná onu hodinu, ale už myšlenka, že na konci našeho příběhu stojí milosrdný Ježíš, postačuje, abychom měli naději a neproklínali život. Všechno bude spaseno. Všechno. Budeme trpět, přijdou chvíle vyvolávající hněv a pobouření, ale blaživá a mocná vzpomínka na Krista vyžene pokušení myslet si, že tento život je omyl.

Poté, co jsme poznali Ježíše, nelze jinak, než zkoumat dějiny v důvěře a naději. Jakoby Ježíš byl dům a my z nitra tohoto domu pohlíželi na

pohodlí. Křesťan totiž riskuje a má odvahu riskovat, aby přinášel dobro, které nám Ježíš daroval jako poklad.

Každý den svého života proto opakujeme zvolání, které první učedníci vyjadřovali ve své rodné aramejštině slovy Marana tha, a které najdeme v posledním biblickém verši: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20). Je to refrén veškeré křesťanské existence – v našem světě nepotřebujeme nic jiného, než Kristovo pohlázení. Jaká milost, jestliže v modlitbě v těžkých dnech tohoto života zaslechne jeho hlas, který odpovídá a ujišťuje: „He, přijdu brzo“ (Zj 22,7)!

Přeložila Jana Gruberová;
www.radiovaticana.cz/11.10.2017

LAUDATO SI' XXVIII.

encyklika papeže Františka o ekologii

KAPITOLA VII: Ježíšův pohled Nezbytnost obrany práce

124. Jakékoli integrální pojetí ekologie, které newylučuje člověka, nezbytně obsahuje hodnotu práce, kterou tak moudře propracoval svatý Jan Pavel II. ve své encyklice *Laborem exercens*. Pamatujme, že podle biblického příběhu stvoření, Bůh usadil člověka do právě stvořené zahrady (srov. Gn 2,15) nejenom proto, aby pečoval o to, co existuje, ale také pracoval (obdělával) a pěstoval plodiny. Takto dělníci a rolníci „zajišťují stvoření navěky“ (Sir 38,34). Lidský zásah, který usnadňuje prozíravý rozvoj stvoření, je totiž tím nejvhodnějším způsobem péče o ně, protože jedná jako Boží nástroj a pomáhá tak vzejít potencialitě, kterou Bůh vepsal do věcí: „Pán dává vyrašit ze země léčivým bylinám, rozumný muž jimi nepohrdá“ (Sir 38,4).

125. Pokud se snažíme přemýšlet o adekvátních vztazích člověka ke světu, který jej obklopuje, vystává potřeba správného pojetí práce, protože, milujeme-li o vztahu člověka k věcem, klade se otázka po smyslu a účelu lidského působení na realitu. Nemluvíme pouze o manuální práci nebo zemědělství, nýbrž o jakékoli aktivitě, která obsahuje nějakou transformaci toho, co existuje, od založení nějaké sociální organizace po projekt technologického rozvoje. Jakákoli forma práce předpokládá ideu vztahu, který člověk může nebo má navázat s okolím. Křesťanská spiritualita spolu s kontemplativním úžasem nad stvořením, jak se vyskytuje u svatého Františka z Assisi, rozvinula též bohaté a zdravé chápání práce, jak lze postřehnout například v životě bl. Karla Foucaulda a jeho žáků.

126. Přijmeme také něco z dlouhé mnišské tradice. Na začátku favorizovala určitý útěk od světa ve snaze vzdálit se městskému úpadku. Proto mniši hledali poušť, byli přesvědčeni, že je to vhodné místo k rozpoznání Boží přítomnosti. Svatý Benedikt z Nursie potom chtěl, aby mniši žili v komunitě a spojovali modlitbu, studium a manuální práci (*Ora et labora*). Zavedení manuální práce proniknuté duchovním smyslem bylo revoluční. Učilo hledat zrání a posvěcení ve spojení sklizně a práce. Tento způsob prožívání práce nás uschopňuje k péči o životní prostředí a k účtě k němu, přičemž proniká náš vztah ke světu zdravou střídmostí.

127. Tvrdíme, že „člověk je přece původce, střed a cíl veškerého hospodářsko-společenského života“. Když ovšem člověk ztratí schopnost rozjímání a úcty, vzniká situace vedoucí ke znetvoření smyslu práce. Je třeba stále připomínat, že člověk je „schoopen si ve všech časných věcech polepšit, usilovat o svůj mravní pokrok a dále rozvíjet své duchovní dary“. Práce by měla být prostředím tohoto mnohotvárného osobního rozvoje, kde se prolínají mnohé životní dimenze: kreativita, projekty do budoucnosti, rozvoj schopností, uplatňování hodnot, komunikace

s ostatními, postoj adorace. Sociální realita dnešního světa proto přesahuje omezené zájmy podniků a diskutabilní ekonomickou racionalitu a vyžaduje, „aby se jako prioritou i nadále sledovala dostupnost zaměstnání.. pro všechny.“

128. Od svého stvoření jsme povoláni k práci. Není třeba se stále více snažit nahrazovat lidskou práci technologickým pokrokem. Takto by lidstvo poškodilo samo sebe. Práce je nezbytnost, je součástí smyslu života na této zemi, cestou zrání, lidského rozvoje a osobní realizace. V tomto smyslu musí být peněžní pomoc chudým vždycky jen provizorní prostředek k řešení naléhavých situací. Pravý cíl by měl spočívat v tom, že se jim skrze práci umožní důstojný život. Zaměření ekonomie favorizovalo určitý typ technologického pokroku, jehož účelem je omezovat výrobní náklady z důvodu snižování počtu pracovních míst, která jsou nahrazována stroji. To je další způsob, kterým se činnost člověka může obrátit proti němu samému. Snižování počtu pracovních míst „má i negativní dopad na ekonomiku tím, že postupně eroduje »sociální kapitál«, tedy síť vztahů důvěry, spoléhání se na druhé a dodržování pravidel, jež jsou nezbytné pro každé občanské soužití.“ „Náklady spojené se zaměstnáváním jsou vždy i ekonomickým výdajem a ekonomická selhání vždy dopadají na člověka.“ Odmítnout investovat do lidí, aby se obdržel větší bezprostřední zisk, je pro společnost ten nejhorší podnik.

129. Aby bylo nadále možné nabízet zaměstnání, je nezbytné prosazovat ekonomii, která bude prosazovat diverzifikaci výroby a podnikatelskou kreativitu. Existuje například obrovská rozmanitost zemědělských potravinových systémů a malovýroby, která stále živí většinu světové populace, užívá půdu i vodu v omezeném rozsahu a produkuje méně odpadků jak v malých zemědělských či zahradních parcelách, tak při lovu a sběru lesních plodů, tak při ručním rybolovu. Ekonomie úspor z rozsahu výroby zvláště v zemědělském sektoru nutí drobné zemědělce prodávat svoji půdu nebo opouštět tradiční způsoby obdělávání. Pokusy některých z nich rozvinout jiné formy výroby, více diverzifikované, vycházejí naprázdno v důsledku obtížného přístupu na regionální i globální trhy anebo proto, že infrastruktura prodeje a dopravy slouží velkým podnikům. Zodpovědní představitelé mají právo a zodpovědnost přijmout jasná a pevná opatření podporující drobné rolníky a diverzifikaci výroby. Aby existovala ekonomická svoboda, z níž skutečně všichni profitují, může být někdy prospěšné ukládat omezení těm, kdo disponují velkými zdroji a finanční mocí. Pouhé hlásání ekonomické svobody, kterou však mnozí vzhledem k reálné situaci nemohou využít, a omezování dostupnosti práce se stává kontradikcí, která znevažuje politiku. Podnikatelská aktivita je ušlechtilé poslání zaměřené na produkci bohatství a zlepšování světa pro všechny, a může to být velmi plodný způsob podpory regionu, ve kterém působí, pokud chápe, že vytváření pracovních míst je neoddelitelná součást její služby obecnému dobru.

Rok 2017 ve farních akcích

7. ledna
Tříkrálová sbírka
8. ledna
Tříkrálový průvod
11. února
Farní ples (Dřevník)
13. února
Ekumenická bohoslužba
1. března
Popeleční středa
11. března
Duchovní obnova
31. března – 1. dubna
Mládež na Vesmíru
14. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (dopoledne)
16. dubna
Velikonoce
6. května
Pout' do Vamberč
14. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost; Den matek
20. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích
21. května
Hvězda – májová pobožnost
25. května
Nanebevstoupení Páně
28. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost (cyklopout')
2. června
Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.
3. června
Svatost smíření před 1. sv. přijímáním
4. června
1. svaté přijímání/slavnost Soslání Ducha Svatého
9. června
Noc kostelů
15. června
Boží Tělo
17. června
Farní den (fara Ruprechtice)
29. července
Jakubsko-anenský víkend
5. srpna
Křinická pout'
27. – 30. srpna
Farní tábor, fara Ruprechtice
23. září
Farní výlet
8. října
Svatost biřmování – biskup Jan
15. října
Svatohubertská bohoslužba
11. listopadu
Den veteránů (Martínkovice)
11. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martínkovice)

Biskup Jan s Jeho Svatostí Benediktem XVI.

U příležitosti oslavy svátku českého zemského patrona sv. Václava udělil emeritní papež audienci biskupovi Janu Vokálovi a velvyslanci JUDr. Pavlu Vošalíkovi.

Benedikt XVI. s Mons. Janem Vokálem společně vzpomínali na papežovu návštěvu v České republice, od které v září uplynulo osm let. Na emeritním papežovi bylo, dle slov biskupa Jana, znát, při vzpomínce na Českou republiku, pohnutí.

Biskup Jan poděkoval Benediktovi XVI. za své jmenování biskupem královéhradeckým a stejně tak zaznělo poděkování z úst velvyslance Pavla Vošalíka, který před devíti lety předal tehdejšímu papeži své pověřovací listiny k výkonu svého úřadu. A právě u tohoto aktu se tehdy zrodila myšlenka papežovy apoštolské návštěvy do České republiky, která se o rok později skutečně zrealizovala. Na přípravě papežovy návštěvy se podílel a ve vatikánské delegaci byl tenkrát i budoucí královéhradecký biskup Jan Vokál.

Tradici svatováclavské pouti do vatikánské baziliky sv. Petra znovu oživil velvyslanec při vatikánském stolci Pavel Vošalík v roce 2011 spolu s kardinálem Miloslavem Vlkem, jehož jméno zaznělo několikrát během poutní slavnosti.

www.bihk.cz/04.10.2017

Sv. Josef Moscati, 16. listopadu

Pochází z Beneventu v Itálii. Narodil se 25. 7. 1880 zbožnému Františkovi, který byl předsedou místního soudu a Růženě de Luca. Tito manželé měli 9 dětí, Josef byl sedmý. Pravidelná společná modlitba byla v rodině samozřejmostí. Již v r. 1881 se rodina přestěhovala do Ancony, kde byl otec jmenován radou apelačního soudu. Stejně zaměstnání měl i v Neapoli, kam se po smrti otcových dvou bratrů všichni přestěhovali.

Josef od dětství měl rád chvíle modlitby, duchovní četby a rád ze svého kapsného rozdával almužny. Když mu otec ukazoval nemocnici nevléčitelně nemocných, myslel přitom, jak později uvedl, na pomíječnost všech věcí. Od mládí chodil denně k svatému přijímání. Později říkával: „Kdo přijímá denně sv. přijímání, má ohromnou sílu a dokáže překonat utrpení života i pokušení.“ Byl klidný, vyrovnaný povahy a od mládí projevoval velkou moudrost. Na gymnáziu při studiu vynakládal značné úsilí pronikat k podstatě látky, to bylo i základem jeho pozdějšího vědeckého myšlení.

Po maturitě, již v 17 letech, začal studovat lékařskou fakultu v Neapoli a v prosinci téhož roku mu zemřel otec. Už když se rozhodoval pro studium lékařství, plánoval apoštolát mezi lékaři a nemocnými. K nemocným cítil útrpnost již od dětství a později chápal povolání lékaře jako alternativu kněžského povolání, jako službu potřebným, kteří trpí, a tím i Bohu. Svým pohledem se při studiích kamarádům netajil. Lékařský diplom s nejlepšími výsledky obdržel v r. 1903. V následujícím roce mu zemřel jeho bratr Albert. V roce 1906 při erupci Vesuvu obětavě zachraňoval zraněné a nemocné při evakuaci z budovy, která se bezprostředně potom, co ji s posledním opustil, zhroutil.

V nemocnici se Josef osvědčil jako velmi dobrý lékař, byl vynikajícím diagnostikem a v jeho zájmu byla péče o celého člověka, nejen

o tělo, ale i o duši. V roce 1908 byl jmenován asistentem, o tři roky později adjunktem, stal se vedoucím oddělení pro nevléčitelně nemocné. Poměrně brzy začal také přednášet na klinice a z oboru lékařství napsal 32 knih. Jeho vědecké práce udivují nejen odborností, ale i krásným slohem a vyjadřovacím jazykem. Navíc jsou proniknuty i náboženským obsahem a jsou v nich známky apoštolského působení. O Josefovi je psáno, že ze svého sálu učinil kovárnu vědy a byl zapáleným vědcem. Jako profesor patologické anatomie prováděl výzkum na poli biochemie. Tam, kde jeden z profesorů dal nápis: „Tu je místo, kde smrt pomáhá životu,“ Josef Moscati přidal kříž a nápis: „Smrti, já jsem tě přemohl.“

Jeho úžasné vědecké myšlení bylo stejně lidské i náboženské. Pokrok uměl spojovat s tím, co bylo již známo a nemělo být opomíjeno. Snad díky jeho vztahu k eucharistii zůstával přes všechna svá postavení a hodnocení pokorným a otevřeným ke všem pacientům. Přes pracovní zatížení se denně účastnil mše svaté a též se modlil růženec. Mimo práci v nemocnici měl osobní ordinaci a zrána chodil i do chudinských čtvrtí Neapole.

Nejednalo se asi jen o jedinou těžce nemocnou, které poradil nejprve povolání kněze, protože nejdříve je třeba myslet na spásu duše, potom na zdraví těla. Ač lékař těla a vědec, duši měl za důležitější než tělo a pak ošetřoval až do úplného uzdravení.

Mnohé rodiny navštěvoval bezplatně a stejně tak léčil v sirotčinci v Pompejích. Velkou část příjmů vynaložil na léčení svých pacientů, nejchudším zastrkával další peníze pod prostěradlo. Mohl žít v luxusu, ale odmítal si koupit i vlastní dům s odůvodněním, že z lásky k Bohu se musí zříci zbytečných výhod. Všechnu svou naději vkládal v Krista a říkal: „Odchodem do nebe se skončí všechny problémy. Máme naději jít tam rychle. Ježíš je naší nadějí. Vložme do Ježíše celý náš život, a dosáhneme tím nebe.“ (Summarium, §148)

Josef byl trpělivý a pro nemocné byl povzbuzujícím andělem. Upozorňoval na hodnotu utrpení. A kde věda nemohla nic dělat, otevřeně to přiznal a vyzval k modlitbě a k důvěře Pánu, který může vyléčit i tehdy. K vlastnostem, kterými žil, patřilo přátelství a pravda. Mimořádnou péči věnoval těm, kteří se vraceli z fronty. V letech 1915 - 1918 byl ředitelem vojenské nemocnice. V té době přednášel fyziologickou a pak klinickou chemii.

V roce 1922 se stal docentem na klinice všeobecného lékařství. Následujícího roku se zúčastnil mezinárodního kongresu v Edinburghu a zároveň navštívil mimo Neapoli i Řím, Londýn, Paříž a vykonal pouť do Lurd. Rok před smrtí se u něj objevily velké bolesti hlavy a rakovina. Říkal: „Třesu se jako pružina, ale velmi doufám v modlitbu a sebeovládání.“ Ve věku 47 let zemřel náhle, prý následkem výronu krve a v posledních slovech se obrátil k Bohu, kterému se zcela odevzdal. Byl blahověstěn v roce 1975 a v roce 1987 Janem Pavlem II. prohlášen za svatého. V roce 2007 byl jeho příběh i zfilmován.

www.catholica.cz/Jan_Chlumský

Zvony poutního kostelíka P. Marie u Verněřovické studánky

1. **Velký zvon** vážil 340 kg a věnoval ho pan Josef Volke z Křinic

2. **Střední zvon** vážil 170 kg a věnovala ho slečna Barbara Heinzlová z Verněřovic

3. **Malý zvon** vážil 116 kg a věnoval ho pan August Peisker, zlatník v Basileji, narozený ve Verněřovicích.

Tyto zvony zhotovila firma Hilzer z Wiener Neustadtu a byly dodány 15. 10. 1898. Dočasně byly uloženy u Theodora Walzela ve Verněřovicích a poté v neděli 11. 6. 1899 slavnostně vysvěceny. Tento den byl pro Verněřovické velkým svátkem. Zřizovatel středního a malého zvonu Barbara Heinzlová a August Peisker požádali o kmotrovství pro zvony. Zřizovatel velkého zvonu Josef Volke prosil, aby tato čest mohla tento den připadnout ženě Theodora Walzela Marii. Dopoledne Theodor Walzel převezl první dva bohatě ozdobené zvony na rovněž vyzdobeném plochem voze ke kostelíku a tam byly zavěšeny do trámových stojanů. Malý zvon byl vystaven na nosítkách před hlavním oltářem farního kostela.

Ve dvě hodiny odpoledne se vypravilo na cestu slavnostní procesí v pořadí: školní děti, dívky, duchovní s malým zvonem, nosiči s několika dámami, zřizovatelé-kmotři zvonů, zřizovatel velkého zvonu s hosty, kapela, vojenská veteráni, hasiči, obecní představitelé se stavitelem, ostatní obyvatelstvo. S modlitbou a zpěvem prošli vesnicí ke studánce. Tam se již dostavily nepřehledné zástupy lidí a bylo nutné udělat místo pro plánované rozmístění. Po slavnostním vysvěcení zvonů vyslovili zřizovatelé své blahopřání. Jako první promluvila paní Maria Walzel: „Veledůstojní pánové! Prosim o ponížené dovolení, abychom se my, zřizovatelé, krátce ujali slova. Je to velká čest, která mi byla dnes udělena. Nikdy na tento den nezapomenu. Mé přání pro zvon je toto: *Od dobrodinců jsi byl darován. Daruj i ty sám opět dobrodiní tím, že svým hlasem nejen potěšíš ucho, nýbrž že pronikneš až k srdci a vyzveš lid k dobrému, k modlitbě, k uctění Boha a nejsvětější Panny. V tom pomáhej Bůh.*“ Po ní ještě

hovořila slečna Barbara Hinzel a pan August Peisker. Kladkostrojem vytáhli mládenci zvony do výše a dělníci je ve věži upevnili. Mezitím při tažení rukama zřizovatelů nechaly zvony poprvé zazníť své hlasy, shromážděné zástupy lidí se modlili Ave Maria. Podle záznamů očitých svědků to byl tak uchvacující okamžik, že mnozí měli v očích slzy. Poté se procesí navrátilo do farního kostela, kde se zpívalo Te Deum. Po ukončení církevní slavnosti se účastníci sešli ve Streubelově hostinci, kde zábavný večer organizovaný lidovým spolkem zakončil tento památný den.

Podle SUP byly dva zvony zrekvírovány (zřejmě opět v roce 1916) a zbyl pouze zvon sv. Augustin s nápisem: HERR IST GOTT, HEILIG IST SEINE GERICHTIGKEIT, HEILIG IN EWIGKEIT. (Pánem je Bůh, svatá je jeho spravedlnost, svatá až na věky).

Zvony poutního kostelíka P. Marie u Verněřovické studánky

Dnes v tomto poutním kostelíku nejsou žádné zvony. Krátký život zdejších zvonů je spojen se smutným osudem tohoto kostelíka, který si na konci 19. století vystavěli Verněřovičtí sami (bez velkého pochopení církevních i světských úřadů). Dnes, po více než sto letech, je stavba ve velice špatném stavu a lze říci, že práce a úsilí našich pradědů přišla vniveč. Toto kdysi tak pěkné, hojně a s pokorou navštěvované místo dnes připomíná spíše kulisy ke špatnému hororu a dějí se zde věci velmi nehezké.

Kostelík se mi nepodařilo navštívit a tak je možné hodnotit pouze písemné materiály. Zvon popisovaný SUP je zřejmě nejmenší zvon číslo 3 od Augusta Peiskera. Přežil sice rekvizice v roce 1916, ale dnes již není v poutním kostelíku ani on. Patrně se stal rovněž obětí 2. světové války nebo zdivočelých let po ní.

Životnost verněřovických zvonů/poutní kostelík P. Marie u Verněřovické studánky:

1. 18 let
2. 18 let
3. 45 let

Ostatní zvony ve Verněřovicích

Otázkou je existence zvonů ve starším kostele, umístovaném velice sporným ústním podáním na „Niklasberg“ (návrší mezi Verněřovicemi a Meziměstím). Existenci kostela před rokem 1540 ve Verněřovicích (neznámo kde) podporují zmínky o ustavení faráře k roku 1370, popsané v Libri Confirmationum, (Tingl -- Emler 1865--89), a o daru Thomase Fleischera, který věnoval roku 1412 verněřovickému kostelu dvě kopy grošů, jak je zaznamenáno v Broumovské městské knize. Nepodařilo se mi rovněž zjistit, jestli ve Verněřovicích byly dříve zvony i na dalších objektech (šolcovna, škola, či jinde).

Michal Streubel

Nejenom pro sebe

Nestává se často, aby kněz byl volán k člověku, z kterého pomalu, ale jistě odchází život. Pokud však lidé nějakým způsobem věří, že v nějaké podobě život pokračuje i po smrti, je vzhledem na tuto skutečnost nespravedlivé nenaznačit právě svému blízkému, že umírá. Pokud se někdo domnívá, že život smrtí končí, nemá pro něho smysl se nad tímto tématem zastavovat. V takovém případě asi nezapůsobí ani děsivý výrok Dostojevského, že pokud Bůh není, je všechno dovoleno.

Dnešní mediální společnost produkuje přehřšle iluzí, které nás obírají o zodpovědnost. Okamžité úvěry, internetová či virtuální realita, noví koblíhová politici. Na druhé straně bytostní konfrontace s odcházením rodičů, bratra, sestry, babičky, dědečka, kamaráda, kamarádky, souseda, sousedky je v přímém nesouladu s nekompromisní touhou, aby s námi ještě byli. Slova jako „děkuji“, „odpouštím“, „omlouvám se“ nejsou pak jenom projevem vědomé finální reflexe jediného racionálního bytí této planety, ale i platformou pro pozůstalé, jak se k životu umírajícího nebo už zemřelého postavit. Staletími osvědčenou podobou je veřejný pohřeb. Zesnulého přece mnozí znali a byl součástí bezčetných variací komunikace. Veřejné vytěsňování smrti je živnou půdou pro různé častokrát překvapivé vnitřní psychické pochody a nepohody. Protože ona slova „děkuji“, „odpouštím“, „omlouvám se“ jsou stejně důležitá i pro nás na této straně věčnosti. Projevem velkorysosti, ale úcty k druhému a k sobě samému pak může být i osobní účast na pohřbu svého oponenta.

Každoroční listopadové připomínání si zesnulých je tedy momentem, kdy sama příroda díky padajícímu listí lehce našeptává refrén o naší ohraničenosti. Zároveň však u hrobů rodičů, sourozenců, či přátel odkazuje na kontinuitu. Vztahů, rodiny, státu. Z tohoto pohledu je proto správné uložit i urnu do hrobu a vůbec mít nějakou podobu hrobu. A kněz u lůžka umírajícího je pak jakýmsi tlumočnickem mezi časem a věčností.

P. Martin Lanži, děkan

Putování krajinou Broumavska

Sobota odpoledne. Cestou na rodinnou dovolenou se zastavujeme ve Verněřovicích, abychom se ujistili, že je zde v neděli ráno mše svatá. Vystupuji z auta a jdu se podívat. Kostel vypadá okrouhle barokně, omítka trochu opadaná, ale střecha a

červená báň na věži září novotou. Projdu brankou na hřbitov a vidím, že je kostel otevřený. Hned v předsíni zůstávám ohromeně stát. Mám pocit, že jsem prošla dveřmi venkovského kostelíka a ocitla se v chrámu. Starší pán, který zametá mezi lavicemi, mě nechá chvíli zírat. Nejspíš je zvyklý. „Přišla jste se podívat?“ „Ano. Totiž, vlastně jsem se chtěla zeptat, jestli je tu zítra mše svatá.“ „Je, v deset. A dnes večer je v Otovicích koncert,“ upozorňuje mě. Cestou zpátky k autu to rozdýchávám a začínám se těšit, jak budou zítra všichni překvapeni, až sem přijdeme na mši.

Koncert v otovickém kostele svaté Barbory je součástí letního festivalu vážné hudby. Výtěžek z koncertů jde na opravu místních venkovských kostelů. Opravu naléhavě potřebují, jinak budou následovat osud jiných svatyní v pohraničí, které už zmizely. Kostely na Broumovsku mají aspoň trochu štěstí v neštěstí, jsou totiž dost neobyčejné. Broumovští benediktini v první polovině 18. století zaměstnávali slavné pražské stavitele Dientzenhoferovy, nejdřív Kryštofa a pak jeho syna Kiliána Ignáce. Dientzenhoferové tady stavěli úplně všechno, nejenom klášter a kostely, ale třeba i skleník nebo sýpku. Takže skoro každá vesnička na Broumovsku má dnes svůj barokní skvost. Ovšem, nevypadají jako Loreta ani svatý Mikuláš, jejich rozpočet byl zřejmě těsnější než u monumentálních praž-

ských chrámů. Ale nápaditost barokních půdorysů, ta je podobná jako u dientzenhoferovských staveb v Praze.

Sobota večer. Takže jedeme na koncert lesních rohů. Čtvrt hodiny před začátkem je už obtížné ve vsi zaparkovat. Prostranství kolem kostela je plné aut, nechybí pražské a ostravské značky. Kostel vypadá ještě nenápadněji než verněřovický svatý Michael. Takový do kulata, bez věže, jenom se

sanktusníkem. Neslušivá břizolitová omítka je na mnoha místech opadaná. Tentokrát už se nenechám zaskočit. Vejdeme do téměř plného kostela. Znovu mě přepadá ten pocit něčeho mnohem většího, než na co to zvenku vypadá. Není to tak správně? Neměl by člověk při vstupu do kostela tohle cítit vždy?

Koncert je zajímavý, ale newydržím se soustředit na hudbu. Většinu doby zírám kolem sebe. Svatá Barbora na oltáři se usmívá, jako by měla radost z tolika lidí v kostele, i když jen na koncertě. Nejspíš si říká: „Přijdou jednou, a už budou chyceni.“ Přece už za ta léta ví, jak její kostel na lidi působí, i přesto, že má rozbitý strop.

Nedělní mše ve Verněřovicích. Mám z ní dobrý pocit, pan farář jí slouží s radostí, která je nakažlivá. Po mši se ještě dlouho baví s farníky i s přespolními. Je vidět, že prací pro farnost opravdu žije. Nanebevzetí Panny Marie. Využijeme toho, že je na Broumovsku den otevřených kostelů. Začínáme u svaté Anny ve Vížňově, pak ruprechtický svatý Jakub a pak Heřmánkovice, kostel Všech svatých s pozoruhodnou freskou na stropě. Není to veselé. Plíseň, houba, otlučená omítka, rozbité stropy, rozpadlé varhany, chybějící mobiliář, dílem rozkradený a dílem odvezený do bezpečí depozitářů. A přesto právě tyhle kostely jsou nejpůsobivější. Snad je to proto, že bez barokních ozdób lépe

vynikne dispozice a prostor kostela. A nebo snad proto, že zdevastovaný dům Boží křičí silněji než udržovaný, aby si lidé všimli...

Odpoledne nás čeká malebný kostelík svaté Markéty v Šonově, podle místních za posledních 25 let třicetkrát vykradený. Stojí na kopci nad vesnicí, aby od něj bylo vidět na broumovský klášter. A z kláštera je zase vidět průčelí svaté Markéty s nakoso postavenou dvojicí věží. Tady je opravená střecha a okna, která jsou ještě na pár let starých snímcích zatlučena prkny, jsou nová. Uvnitř jsou jen lavice a hlavní oltář. Kdyby se někdo pokusil po jedenatřicáté, už nemá co odnést. Chrám Boží setřásl všechno staré a zničené a očistěný až na dřevě se znovu nadechl.

Večer jdeme na mši svatou do nejstaršího dřevěného kostela v Čechách. Stojí na broumovském hřbitově a je půvabný. Uvnitř malovaný. A zase ta radostná atmosféra místních bohoslužeb. Nakonec z toho všeho zmaru a devastace cítím velkou naději. Většina kostelů se opravuje, a i v těch nejrozpadlejších jsou mše svaté. Nádherný šonovský kostel, který starší publikace popisují jako zdevastovaný a k bohoslužbám nepoužitelný, už zase slouží svému účelu.

Středa. Dnes jsme se pustili do zlézání Broumovských stěn. Na hřebeni stojí kaple Panny Marie Hvězdy Jitřní ve tvaru hvězdy. I tuhle svatyni stavěl mistr Kilián Ignác. Některé mapy tvrdí, že správné patrocinium je Panna Maria Sněžná, ale kdybych si mohla vybrat, tak Hvězda Jitřní. Když vystoupáme do kopce a přejdeme po kamenném můstku na skálu, kde kaple stojí, s překvapením zjišťujeme, že dveře nejsou zamčené. Vejdeme dovnitř. Některý pán tam připravuje svíčky a kývne na nás, že se můžeme pomodlit, pokud chceme. A tak chvíli setrváváme v tichu a modlitbě. Světlo Hvězdy jitřní ozařuje celou, v posledním století tak těžce zkoušenou krajinu Broumavska. I ty barokní kostelíky, které jí tak sluší.

Zvedáme se a odcházíme. Ten pán za námi zamyká. Kolem postává několik dalších skupin turistů, kteří si užívají nádherný výhled. Nikdo, zdá se, si nevšiml, že kaple byla před chvílí otevřená, nikdo nešel do kaple za námi. Muže z kaple už nikde nevidím. Byl tu vůbec? Možná jen Hvězda Jitřní nám dopřála zakončit naši pouť po broumovských kostelích modlitbou v kapli.

Monika Pecková,
Brandýs nad Labem

DEN BIBLE

19. 11. 2017

Oslavme Den Bible ve farnosti i v rodině. Zaměřme dnešní den na Boží slovo. Nemusím hned přečíst celou Bibli, ale mohl bych zkusit alespoň něco:

- Přečíst si úryvek z Bible
- S dětmi si přečíst příběh z Bible, mluvit o něm a pokusit se ho umělecky ztvárnit (nakreslit, postavit,...)
- S dětmi si prohlédnout všechny Bible, které máme doma (stará a vzácná vydání, Bible pro děti...)
- Podívat se společně na film s biblickou tematikou
- Pomodlit se s dětmi biblický růženec – s využitím powerpointu, ke stažení na www.biblickedilo.cz/biblicky-ruzenec
- Jít na biblickou hodinu
- Pustit si na internetu biblickou přednášku
- Poslouchat pořad Bible v liturgii na rádiu Proglas
- Přečíst si komentáře k jednotlivým nedělním čtením na www.biblickedilo.cz/bible-v-liturgii
- Uspořádat ve farnosti výstavu různých vydání Bible, které mají farníci doma
- Číst Bibli ve farnosti nepřetržitě 24 h

PROGRAM PENZIONU PANSKÝ DŮM 10/2017–2/2018

více na <http://panskydumrozmital.cz/aktuality/>

27.–29. 10. 2017

Víkend biblických a izraelských tanců pro ženy
s Monikou Podkalskou.

24.–26. 11. 2017

(Nejen) Chlapi vyřezávají 2 – Betlémy 2017
řezbářský kurz s Ondřejem Drábkem.

15.–17. 12. 2017

„A znovu přijde ve slávě...“, adventní duchovní obnova
pro všechny s Mons. Michaellem Slavíkem.

Darujte

svým blízkým **vánoční dárkový poukaz** se slevou 10% na ubytování v penzionu Panský dům. Nákup poukazu s platností do 31. 12. 2018 je možný v e-shopu Arcibiskupství pražského: <https://eshop.apha.cz>.

26.–28. 1. 2018

Víkend pro milovníky společenských tanců
pod vedením tanečního mistra Mgr. Michaely Wallenfelsové.

1.–2. 2. 2018 – 1. kurz pro květinářky

2.–3. 2. 2018 – 2. kurz pro květinářky

Kurzy vazby květinových dekorací pro liturgický prostor
pod vedením floristky Elišky Černé. Součástí je přednáška P. Jana Kotase, mj. člena Arcidiecézní liturgické komise.

PANSKÝ DŮM
Náměstí 22
Rožmitál pod Třemšínem

+420 602 465 798
info@panskydumrozmital.cz
www.panskydumrozmital.cz

PROVOZOVATEL
Arcibiskupství pražské

Perinatální hospic, z.s. Vás zve na

POUŤ RODIČŮ, KTEŘÍ PŘIŠLI O DÍTĚ před, při nebo po porodu

Hora Matky Boží Králíky | 9.12.2017 10:00 – 18:00

PROGRAM:

- 10:00 Křížová cesta za nenarozené a předčasně zemřelé děti v ambitech kláštera
- 11:00 Koncert s osobním svědectvím
- 12:30 Pauza na oběd (možné zakoupit v klášteře)
- 14:00 Výroba memoryboxů pro Dítě v srdci
Prostor pro zpověď, duchovní rozhovor s knězem či psychologem
Prostor pro osobní modlitbu, pobyt v prostorách kláštera, procházka po okolí
- 17:00 Mše svatá za rodiče, kteří prošli ztrátou dítěte

Více na: <http://www.ditevsrdci.cz/calendar/>

Přihlášení a informace: petrakolcavova@gmail.com

Pout', která nabízí

- prostor pro sdílení s jinými rodiči, kteří zažili totéž ať už nedávno nebo před deseti lety.
- možnost otevřít své srdce Bohu a vylít mu vše, co prožívám. Možnost svátosti smíření a duchovního rozhovoru s knězem/ řeholní sestrou.
- možnost dovolit si otevřít špatně zhojené rány a promluvit si s psychologem, pokud jsem dosud neměl odvahu to udělat.
- možnost získat informace či podporu ze strany pracovníků perinatálního hospice Dítě v srdci.
- prostor udělat něco dobrého pro budoucí rodiče malých andílků a podpořit dobrou věc.

Perinatální hospicová péče poskytuje pomoc rodinám v situaci, kdy během těhotenství je diagnostikovaná vada dítěte. Doprovází rodiny, které se rozhodly těhotenství ukončit. Především ale nabízí podporu během pokračování v těhotenství, při porodu a ve chvílích života a smrti dítěte.

www.ditevsrdci.cz

MYŠLENKY NA MĚSÍC LISTOPAD

CRISTIANA PACCINIOVÁ, SIMONE TROISI

SMRT NEMÁ POSLEDNÍ SLOVO

KARMEITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ KOSTELNÍ VYDRÍ 2015

1. Neobyčejnost Boha se zjevuje v těch neobyčejnějších věcech.
 2. Bůh je Otcem všech – bez rozdílu.
3. Život má hodnotu sám o sobě, bez ohledu na inteligenci, rozumové schopnosti a krásu.
 4. Objevit, že jsme milováni, je smyslem celé naší existence.
 5. Pohled vyjadřuje to, co je v srdci, je prahem vnitřní pravdy.
6. Bůh je nejvyšší Dobro, které dává hodnotu všemu, co je a je plností radosti, která nemizí ani smáčená slzami.
7. Milovat někoho znamená přijmout, že ho nikdy plně nepochopím, být ochotni se změnit a tedy trpět, vzdát se něčeho pro něj.
 8. Stojí za to žít, jen když jsi ochoten opravdově milovat.
 9. Rozhodnutí k manželství, stejně jako k zasvěcenému životu, předpokládá povolání.
Není to jen přirozená lidská náklonnost, člověk musí odpovědět na zvláštní Boží volání.
10. Je mimořádné být Božími dětmi. Musíme si jen zvolit – buď budeme věřit Bohu, který nás miluje, nebo si donekonečna myslet, že život je náhoda.
 11. Ježíš nás učí, jak vejít do vztahu s ním – jednoduše důvěřovat, nechat se vést stejně jako Maria, naučit se vnímat Boha jako osobu, ne někoho ke svým službám.
 12. Bůh nechává člověka dělat postupně krok za krokem. S každým zásahem se poslání stává jasnější.
A zatímco se ukazuje, že to byl opravdu Bůh, je člověk stále víc schopný milovat.
13. Jaký je smysl našeho života, když ne ten, připravit se, dřív nebo později, na setkání s Ježíšem Kristem?
14. Stát pod křížem je rozhodně těžké. Ale ublížíš si mnohem víc, když se mu budeš snažit vyhnout. Nakonec tě někdo donutí na něj vystoupit.
 15. Raď se s každým, kdo je moudrý, a nepohrdej užitečnou radou.
16. Neříkejme Bohu, co má dělat, jen ho žádejme, aby nás připravil: aby nám pomohl chtít to, co chce On, a zhostit se toho, co vyžaduje.
 17. Dar Boží je dar Boží a nikdo to nesmí měnit. Nejsme lidmi proto, abychom dosáhli úspěchu v práci, měli pěkný dům, dobré zdraví nebo pověst. Jsme lidmi, abychom milovali.
 18. Prožívat kříž společně je dobré, stává se tak lehčím.
19. Dejte svůj souhlas každému dni, podstupujte své zkoušky, žijte svůj autentický příběh. Důvěřujte Ježíši, který říká: Neboj se!
 20. Pán mi dává jako dar kříž a já ho musím přijmout. Protože v tom kříži objevím něco, co mi Pán chce říct.
21. Pokoj Vám! To není pozdrav, ani prosté přání, to je dar. Dokonce nesmírně cenný dar, který Kristus předává svým učedníkům poté, co prošel smrtí a peklem. Zakouší jej ten, kdo se nechá milovat Bohem.
 22. K naslouchání Bohu je potřeba přijmout, že nechápeme, být ochotni trpět, odmítnout zlo, a tedy si zvolit dobro.
 23. Život se nežije tehdy, když se dýchá, ale když se miluje. Život má smysl, jen když se stravuješ pro druhé.
24. Boha setkáváme v těle s ranami po hřebech, v člověku přibitém na kříži. Bůh je také v setkání s člověkem živým a vzkříšeným.
 25. Kdo se otevře milosti, bude jí naplněn.
26. Ježíš nabídl z kříže pomoc všemu lidu: svou Matku jako hvězdu k následování, k níž máme hledět v neklidných dobách.
 27. Svatostánek nás vybízí: podívej se, jak Bůh změní životy těch, kteří jsou mu nablízku.
28. Cílem našeho života je milovat a být neustále připraveni učit se milovat ostatní tak, jak jen Bůh ti to může ukázat a naučit tě to.
 29. Bůh přebývá ve společenství.
30. Pán Tě odjakživa chtěl a ukáže ti cestu, po které se dát, když mu otevřeš své srdce. Důvěřuj mu, stojí za to.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**

E
B I M
T A F Q A
G L R J Ř L R
I U Y B N A Š H I
R C B U O G T U E V E
T I E Ř K R H E É T S Í Ž
J E Ý P O M A G D A L É N A Ě
A R A L Ž B Ě T A P J A X
N M R K V U Ž I A K Č
A T E R E Z A E Ý
N I Š W G B O
Ž Y Á E A
A R Z

*V tomto kosočtverci se skrývá
v různých směrech 8 ženských*

*Jmen. Přesněji řečeno, jsou to
jména svatých žen. Jsou to:*

HROMADNÁ SBÍRKA PRO RADIO PROGLAS

Bratři a sestry, přátelé Radia Proglas,

po dohodě s duchovním správcem Martinem Lanžim se letošní hromadná sbírka uskuteční v neděli dne 26. listopadu 2017 v předsíni u hlavního vchodu kostela.

Pro naši farnost máme také na stolku uvnitř kostela tiskoviny týkající se Radia Proglas.

Proglas je křesťanskou stanicí dobrých zpráv pro všechny generace a je ji možno naladit i přes digitální televizní multiplex.

Za finanční příspěvky všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Váš Kamarád PRoglasu

10447 Antonín Ježdík

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

5. listopadu

Otovice	08:30 hod
Ruprechtice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

12. listopadu

Broumov, P+P (žehnání varhan)	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

19. listopadu

Šonov, k. sv. Markéty	08:30 hod
Vižňov	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

26. listopadu

Božanov	08:30 hod
Heřmánkovice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanský k.	07:15 hod
Pátek	děkanský k.	15:00 hod
Vižňov	(10/11, 24/11)	17:30 hod
Sobota	k. sv. Václava	17:00 hod

Ve dnech 01/11 – 04/11, 06/11, 08/11 budou mše sv. jenom večer v 17:00 v dřevěném k. PM; v úterý 07/11 mše sv. v klášterním k. v 18:00 (IV. Broumovské diskuze)

Adorace: středa, sv. Václav, 17:30 – 17:45; pátek, P+P, 19:00 – 20:00

Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.; sobota 25/11, P+P, 09:00 – 10:00
Šonovské modlitby za smíření: čtvrtek 09/11, 17:00, kaple PM

NEDELE:

Mše svaté v Teplicích v 8,30 v kostele sv. Vavřince;

v Adršpachu ve 14,00; 1. a 3. neděle v měsíci; to je 5. a 19.11.

VE ZDOŇOVĚ - ZMĚNA! KVŮLI NEZÁJMU MÍSTNÍCH MŠE SVATÁ AŽ V LETNÍM OBDOBÍ – OD ČERVNA

VE VŠEDNÍ DNY:

ve středu je mše sv. v Teplicích v 18,00 – ale ne 8.11.

v pátek je mše sv. v Teplicích v 18,00 – ale ne 10.11.

první sobotu (4. 11.) je mše sv. v Teplicích v 8,00 na Kamenci

1.11. STŘEDA – SLAVNOST VŠECH SVATÝCH 18,00

2.11. ČTVRTEK - DUŠIČKY V 17,00 + POBOŽNOST NA HRBITOVĚ

25 MINUT PŘEDE MŠÍ SV. SE ZPOVÍDÁ.

Požehnané dny Vám přeje a vyprošuje
P. František Hofman pfh@seznam.cz
tel. 734 213 899)

Biřmování 2017

V neděli 8. října 2017 v děkanském kostele sv. Petra a Pavla udělil XXV. královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál svátost křesťanské dospělosti patnácti biřmovancům.

Pokoj u dobro!

Naší milí dobrodinci.

Zdravíme Vás u příležitosti misijní neděle 2017 a chceme vám z celého srdce poděkovat za Vaši stálou podporu. Velice si ceníme Vašich modliteb i každého vašeho sebemenšího daru. Bez Vás bychom nemohli dělat nic z toho, co děláme. A bez Vaší duchovní podpory bychom k tomu neměli sílu a ochranu Boží. Tady v Paraguaji je zvykem vařit venku na ohni. V našem Centru vidíme velkou potřebu opravit venkovní kuchyň. Topí se v ni dřevem a je tam pec, tzv. tatakua, tady tradičně používaná. Pro představu posíláme pár fotek. Rovněž posíláme taky něco z radostí našeho života. V tomto měsíci u nás začal projekt Fundace Santa Librada, který je velmi konkrétní (jak duchovní tak ekonomickou) pomocí matkám, které to nejvíce

Farní pouť do Kutné Hory

Sedlecká katedrála, kostnice, katedrála sv. Barbory, kostel sv. Jakuba...to všechno bylo možné navštívit v sobotu 23. září. Jediné, co nevyšlo, bylo počasí.

potřebují. Bohu díky za vše, co dělá a jak pomáhá. Denně Vás zahrnujeme do našich modliteb a děkujeme za Vás při mši svaté a přejeme každému z Vás hodně Božího požehnání, zdraví a ochrany. V modlitbě Vaše sestry františkanky z Centra Božího milosrdenství v Aregua

NÁVRH výuky náboženství – šk. r. 2017/2018, Broumov, od 7. ZÁŘÍ:

1. – 2. tř.: úterý, ZŠ Meziměstí, 13:45 – 14:30
1. – 2. tř.: středa, ZŠ Masarykova Broumov, 14:00 – 14:45
3. tř. (1. sv. přijímání): středa, fara Broumov, 13:15 - 14:00
4. – 5. tř.: pátek, fara Broumov, 12:45 - 13:30
6. - 8. tř.: pátek, fara Broumov, 13:45 - 14:30

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.